

Arrest

nr. 162 096 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die hij en zijn familie zouden hebben gekend met de Taliban omwille van zijn professionele activiteiten en omwille van zijn weigering om de Taliban te vervolgen.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 141 983 van 26 maart 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh voor verzoeker als een veilige regio van herkomst kan worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van de "Afghanistan Youth Social Council" waarin wordt gesteld dat hij in het verleden problemen kende omwille van zijn professionele activiteiten, een brief van een arts uit Balkh die zijn gewonde ouders zou hebben verzorgd en een attest dat door de vertegenwoordigers en de inwoners van zijn wijk in Mazar-i Sharif zou zijn opgesteld en waarin bevestigd wordt dat de taliban zijn ouders op 25 juli 2014 hebben aangevallen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker wijst op het feit dat met het schrijven van zijn advocaat, neergelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag, geen rekening is gehouden en dat dit niet onderzocht is geweest, stelt de Raad vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit schrijven wel degelijk in rekenschap is gebracht bij de evaluatie van zijn huidige asielaanvraag. Zo bevat dit schrijven een uiteenzetting van de door hem opgeworpen asielmotieven en de door hem bijgebrachte nieuwe elementen, dewelke allen besproken werden in de bestreden beslissing.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de documenten aangeven dat zijn ouders op 25 juli 2014 het slachtoffer zouden zijn geworden van een aanval, maar dat hij deze feiten niet ter sprake bracht in zijn verzoekschrift dat hij indiende op 30 september 2014, terwijl hij luidens zijn verklaringen geregeld contact onderhield met zijn vader. Waar verzoeker in huidig verzoekschrift aangeeft wel melding te hebben gemaakt van deze aanslag en verwijst naar zijn toenmalig verzoekschrift van 30 september 2014, stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent toen het volgende verklaarde: "In de maand mei is echter een vriend van verzoeker bij zijn ouders thuis langs geweest, en heeft er vernomen dat ongeveer eind maart – begin april, 4 of 5 man van de Taliban bij zijn ouders thuis waren geweest om te weten waar verzoeker was." Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift terecht opwerpt, dient men zich te baseren op correcte feitenvinding. Vermits de verklaringen van verzoeker omtrent deze aanval ten tijde van zijn eerste asielaanvraag niet overeenstemmen met zijn huidige verklaringen en de door hem bijgebrachte nieuwe documenten (hieruit blijkt immers dat deze aanval op 25 juli 2014 heeft plaatsgevonden en niet eind maart, begin april), bevestigt dit eens te meer dat zijn relaas en zijn problemen met de Taliban niet op waarheid berusten.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 141 983 van 26 maart 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker nieuw neergelegde documenten.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De argumentatie van verzoeker dat de commissaris-generaal bij het nemen van deze beslissing zich enkel baseert op de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 en geen recentere informatie over Afghanistan heeft geraadpleegd, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van zijn beslissing gebaseerd heeft op de volgende rapporten: COI Focus, Afghanistan – Veiligheidssituatie Balkh, 6 november 2015; COI Focus, Afghanistan – Islamitische Staat in Afghanistan, 10 juli 2015; en COI Focus, Afghanistan – Corruptie en valse documenten, 27 juni 2013 (Landeninformatie, stuk 8).

De selectieve lezingen van verzoeker uit een achterhaald Cedoca-rapport (Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan) is te dezen niet dienstig en vermag de meer actuele informatie niet in een ander daglicht te stellen noch aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe documenten heeft ingediend die haar relaas dat de taliban is binnengevallen bij haar ouders ondersteunt. Verzoekende partij argumenteert dat de tegenstrijdige datum te verklaren is. Zo heeft zij melding gemaakt van de aanval door de taliban en dit in de tijd gesitueerd zonder de juiste datum te kennen vermits zij daarvan nog geen document had. Op aandringen van haar raadsman heeft verzoekende partij een document neergelegd waaruit de aanval door de taliban blijkt, met name in juli 2014. Verzoekende partij is van oordeel dat een verschillende datum niet voldoende is om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondermijnen. Volgens verzoekende partij is het ook niet afdoende om louter te stellen dat Afghaanse documenten eenvoudig te vervalsen zijn. Verzoekende partij verwijst naar de bewijslast in het gemeenrecht en stelt dat de documenten een begin van bewijs zijn die haar relaas van de eerste asielaanvraag ondersteunen. Wat de subsidiaire bescherming betreft wijst verzoekende partij er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel steunt op de Eligibility Guidelines van UNHCR van 2013, terwijl er een COI-focus bestaat van januari 2015. Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden nu het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Afghanistan.

Verzoekende partij haar betoog dat zij bij haar eerste asielaanvraag de aanval door de taliban op haar ouders in de tijd heeft gesitueerd zonder de juiste datum te kennen vermits zij daarvan nog geen document had, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat waar zij de inval van de taliban bij haar ouders bij haar eerste asielaanvraag ergens 'eind maart, begin april' situeerde, zij thans geheel in strijd hiermee in het kader van haar onderhavige asielaanvraag deze aanval, zich steunende op enkele door haar bij haar huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten, op 25 juli 2014 situeert. Dat verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag nog geen document had betreffende de inval van de taliban bij haar ouders, neemt niet weg dat van haar, inzonderheid gelet op het feit dat zij blijkens haar verklaringen geregeld contact heeft met haar vader, o.a. via e-mail, in alle redelijkheid kon worden verwacht dat zij de beweerde aanval afdoende chronologisch had kunnen situeren.

Verzoekende partij gaat er met haar stelling dat een verschillende datum niet voldoende is om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondermijnen, bovendien geheel aan voorbij dat haar vervolgingsproblemen, die zij bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde en waarin zij tot op heden bij onderhavige asielaanvraag volhardt, reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 141 983 van 26 maart 2015 ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad besloot toen op grond van tal van andere essentiële elementen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie omtrent de bewijswaarde van documenten en haar opmerking dat het niet afdoende is om louter te stellen dat Afghaanse documenten eenvoudig te vervalsen zijn, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. (...) Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 141 983 van 26 maart 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker nieuw neergelegde documenten.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich aangaande de subsidiaire bescherming enkel steunt op de Eligibility Guidelines van UNHCR van 2013, terwijl er een COI-focus bestaat van januari 2015, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“De argumentatie van verzoeker dat de commissaris-generaal bij het nemen van deze beslissing zich enkel baseert op de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 en geen recentere informatie over Afghanistan heeft geraadpleegd, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van zijn beslissing gebaseerd heeft op de volgende rapporten: COI Focus, Afghanistan – Veiligheidssituatie Balkh, 6 november 2015; COI Focus, Afghanistan – Islamitische Staat in Afghanistan, 10 juli 2015; en COI Focus, Afghanistan – Corruptie en valse documenten, 27 juni 2013 (Landeninformatie, stuk 8). De selectieve lezingen van verzoeker uit een achterhaald Cedoca-rapport (Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan) is te dezen niet dienstig en vermag de meer actuele informatie niet in een ander daglicht te stellen noch aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.”* Verzoekende partij, wier kritiek dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Afghanistan mist aldus feitelijke grondslag, ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze plaats deze niet in een ander daglicht.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 12 januari 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS